

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/157/2024
Identifikačné číslo spisu: 7822200262
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:7822200262.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: Z. J., narodený XX. X. XXXX, Š., Š. X, o zaplatenie 1.781,93 eura s prísl., vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 5Csp/11/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. mája 2024 sp. zn. 11CoCsp/20/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 29. mája 2024 sp. zn. 11CoCsp/20/2023 z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 03. februára 2023, č.k. 5Csp/11/2022-107 (ďalej len „rozsudok“) žalobu zamietol (I.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo (II.).

1.1. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103 a § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola podaná v čase účinnosti ust. § 54a OZ, súd ex offio skúmal, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré si uplatňuje veriteľ v danom spore, nie je premlčané. Poukázal na znenie ust. § 103 veta druhá OZ, podľa ktorého ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Súd prvej inštancie dôvodil, že v prípade platného zosplatenia dlhu, ktorý vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy, je potrebné v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou ust. § 103 veta druhá OZ interpretovať za súčasnej aplikácie § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ tak, že premlčacia doba v tomto prípade začne plynúť až uplynutím trojmesačnej lehoty počítanej odo dňa, kedy nastala splatnosť tej splátky, ktorá vyvolala zosplatenie. V danom prípade k platnému zosplateniu úveru došlo dňa 18. 02. 2019, preto bol súd prvej inštancie názoru, že tak žalobca mohol urobiť len pre omeškanie splátky

splatnej dňa 20. 10. 2018 (keďže splatnosť splátok bola zmluvne dohodnutá vždy k 20. dňu v mesiaci). Nakoľko všeobecná trojročná premlčacia doba pre uplatnenie zosplatennej časti úveru v danom prípade začala plynúť tri mesiace po dni nasledujúcom po splatnosti splátky za mesiac október 2018, t.j. dňa 21. 01. 2019, uplynula dňa 21. 01. 2022. Nakoľko k uplatneniu práva žalobcu na súde došlo až dňa 31. 01. 2022, súd prvej inštancie dospel k záveru, že došlo k premlčaniu nároku a žaloba bola podaná po márnom uplynutí premlčacej doby a premlčané právo nemožno žalobcovi priznať.

1.2. Nad rámec záveru, že nárok je v celom rozsahu premlčaný, súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom požadované náležitosti v zmysle ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. Predmetom zmluvy bola aj povinnosť žalovaného uzavrieť poistenie schopnosti splácať úver a keďže žalovaný nebol o tejto skutočnosti dostatočne informovaný a nebola mu jednoznačne daná možnosť vyjadriť sa, či si poistenie schopnosti splácať úver žiada alebo nie, mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný musel navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver. Z obsahu zmluvy totiž vyplývalo, že položka doplnkové poistenie úveru - „typ A“ bola už predvyplnená právnym predchodcom žalobcu a žalovaný ako spotrebiteľ si za takého stavu mohol len vybrať, či zmluvu uzavrie alebo neuzavrie. Súd prvej inštancie zastával názor, že žalobca bol preto povinný zahrnúť výšku poistného do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“), ako aj do celkovej čiastky úveru spojenej s poskytnutím spotrebiteľského úveru. V zmluve bola celková čiastka úveru uvedená vo výške 4.735,68 eura, avšak po pripočítaní všetkých splátok poistného predstavuje výsledná suma 4.764,24 eura, ktorá nie je totožná s celkovou výškou úveru. V dôsledku uvedeného zistil súd prvej inštancie aj nesprávnu výšku RPMN, ktorá predstavuje ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Okrem uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že v predmetnej zmluve absentuje doba trvania zmluvy, ktorá zo žiadnych špecifikácií zmluvných podmienok nevyplýva. Súd konštatoval v tejto súvislosti, že pojem splatnosť úveru (počet splátok), ktorý je v zmluve vyjadrený číslom 72, nie je možné stotožňovať s pojmom doba trvania zmluvy. Nepostačuje, ak je spotrebiteľ povinný si odvodzovať takýto údaj alebo informáciu z iných ustanovení zmluvy. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že počet a výška splátok úveru predstavovali v čase uzatvorenia zmluvy samostatné zmluvné náležitosti, ktoré súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim, resp. neurčito a nejasne uvedeným údajom o dobe trvania zmluvy. S poukazom na uvedené (odhliadnuc od premlčania nároku žalobcu v celom rozsahu) súd prvej inštancie považoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na skutočnosť, že nárok žalobcu je premlčaný v celom rozsahu, ako aj so zreteľom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (pričom žalovaný uhradil vyššiu sumu ako bola poskytnutá z titulu úveru), súd žalobu zamietol.

1.3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, pretože žalobca nebol v konaní úspešný a úspešnému žalovanému žiadne trovy v konaní preukázateľne nevznikli.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. mája 2024 č.k. 11CoCsp/20/2023-145 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie nezohľadnil ustanovenia zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon o mimoriadnych opatreniach“), ktorým podľa žalobcu sa predlžujú premlčacie lehoty o 76 dní, odvolací súd konštatoval, že uvedená námietka je nedôvodná. Podľa názoru odvolacieho súdu vychádzajúc z dôvodovej správy k tomuto zákonu je zrejmé, že účelom zákonodarcu bola ochrana osôb v obdobiach časovo definovaných v § 1 a § 8 tohto zákona (v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a následne v čase od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021) pred premlčaním alebo zánikom práv v dôsledku obmedzení súvisiacich s pandémiou COVID-19, ktoré by mohli zabrániť uplatňovaniu alebo bráneniu ich práv na súde. Odvolací súd prezentoval názor, že uvedené ustanovenia zákona upravujú spočívajú iba tých lehôt, ktoré by uplynuli vo vyššie uvedenom časovom rozpätí a po odpadnutí prekážky - v tomto prípade zákonom vymedzených termínov - ich plynutie pokračuje. Tieto ustanovenia si však nemožno vykladať tak, že v danom vymedzenom časovom období neplynú (prerušujú sa) všetky premlčacie lehoty, ktoré plynuli počas obdobia vymedzeného v citovaných ustanoveniach. Zákon o mimoriadnych opatreniach sa

podľa odvolacieho súdu pri posudzovaní otázky premlčania aplikuje len v prípadoch, kedy premlčacie lehoty mali uplynúť, t.j. ich koniec mal pripadnúť na obdobie v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a následne v čase od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021. Nejde o zákonné neplynutie všetkých premlčacích lehôt tak, ako to mienil žalobca. Nemožno preto dať za pravdu žalobcovi, že premlčacia doba, ktorá v danom prípade uplynula dňa 21. 01. 2022 (teda mimo obdobia definovaného v ust. § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z.), neplynula po dobu 76 dní, resp. jej uplynutie sa o 76 dní posunulo. Preto súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne žalobu žalobcu z dôvodu premlčania uplatneného nároku zamietol.

2.2. Odvolací súd považoval za nadbytočné v odvolacom konaní akokoľvek sa vecne vysporiadať s ďalšími odvolacími námietkami žalobcu, týkajúcimi sa jednak posúdenia, či položka/výška poistenia mala byť zahrnutá do výpočtu RPMN a jednak posúdenia, či v zmluve (ne)absentuje údaj o dobe trvania zmluvy a či z týchto dôvodov má byť zmluva považovaná za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. Na závere, na ktorom súd prvej inštancie v tejto veci založil svoje zamietavé rozhodnutie a odvolací súd toto potvrdzujúce rozhodnutie, by totiž tieto námietky žalobcu neboli spôsobilé nič zmeniť, aj keby boli opodstatnené. Odvolací súd sa preto týmito odvolacími námietkami, ako irelevantnými pre rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci ani nezaoberal.

2.3. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a síce nesprávne právne posúdenie (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená) videl v otázke aplikácie ust. § 1 písm. a) zákona o mimoriadnych opatreniach a aplikácie ust. § 8 písm. a) zákona o mimoriadnych opatreniach v otázke neplynutia, resp. spočívania premlčacej doby pohľadávky v súkromnoprávnom vzťahu od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021. V súvislosti s uvedeným dovolateľ formuloval právnu otázku: „Spočíva, resp. neplynie premlčacia doba pohľadávky v súkromnoprávnom vzťahu v období odo dňa účinnosti predmetných ustanovení zákona o mimoriadnych opatreniach, t. j. od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021 bez ohľadu na to, či uplynutie tejto lehoty skončí v rozhodnom období?“

3.1. Podľa názoru dovolateľa prezentovaného v dovolaní ustanovenia § 1 a § 8 zákona o mimoriadnych opatreniach treba interpretovať tak, že premlčacia doba neplynula v období od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 (t.j. 35 dní) a v období od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021 (t.j. 41 dní), a teda premlčacia doba neplynula spolu 76 dní vo všetkých súkromnoprávných vzťahoch, bez ohľadu na skutočnosť, či premlčacia doba mala uplynúť práve v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 alebo od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021, alebo v akýkoľvek iný dátum. Ak by odvolací súd uvedené ustanovenia správne aplikoval, musel by s ohľadom na spočívanie premlčacej doby v období od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021 dospieť k záveru o včasom podaní žaloby (pred uplynutím premlčacej doby), nakoľko premlčacia doba začala v prejednávanej veci plynúť od 21. 01. 2019 a žaloba bola podaná na súde dňa 31. 01. 2022 - t.j. s prihliadnutím k dobe spočívania premlčacej doby je zrejmé, že bola podaná včas, nakoľko aplikujúc vyššie uvedené ustanovenia by posledným dňom na uplatnenie si práva na súde bol deň 07. 04. 2022 (21. 01. 2022 + 76 dní). Rozsudok odvolacieho súdu tak podľa dovolateľa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže na prejednávanej veci aplikoval nesprávny právny predpis, resp. odmietol na inštitút premlčania aplikovať zákon o mimoriadnych opatreniach a tým aj spočívanie premlčacej doby v obdobiach od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020, resp. od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021, v dôsledku čoho dospel odvolací súd k nesprávnym právnym záverom ohľadom premlčania uplatnenej pohľadávky. Na podporu tohto názoru dovolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov. Napokon dovolateľ navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej

neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), § 421 ods. 1 písm. c) a preventívne aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

9. Relevanciu podľa § 421 ods. 1 CSP má právna otázka (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípady) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

10. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (*questio iuris*). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (*questio facti*), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t.j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

11. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Najvyšší súd nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel prípustnosť dovolania dovolateľ. Situácia dovolateľa sa totiž môže v priebehu dovolacieho konania meniť. Napríklad ak dovolateľ tvrdí, že právna otázka ešte nebola na dovolacom súde riešená a medzičasom k jej vyriešeniu došlo. Z uvedeného dôvodu dovolací súd z hľadiska prípustnosti dovolania posudzuje (iba) materiálny substrát samotného dovolacieho konania spočívajúci vo vymedzení právnej otázky a predstretí vlastnej argumentácie dovolateľa v zmysle § 432 ods. 2 CSP, súčasne zohľadňujúc vlastnú rozhodovaciu prax (*iura novit curia*, 4Cdo/11/2021, 8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020).

12. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ v danom prípade zákonom prípustným spôsobom vymedzil právnu otázku či „spočíva, resp. neplynie premlčacia doba pohľadávky v súkromnoprávnom vzťahu v období odo dňa účinnosti predmetných ustanovení zákona o mimoriadnych opatreniach, t. j. od 27.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021 bez ohľadu na to, či uplynutie tejto lehoty skončí v rozhodnom období?“ Vec prejednávajúci senát v tejto súvislosti poznamenáva, že právna otázka nastolená dovolateľom síce v čase podania dovolania (a teda aj rozhodovania odvolacieho súdu) nebola ešte vyriešená, avšak v súčasnosti bola táto otázka vyriešená v rozhodnutiach z 29. mája 2024 sp. zn. 1Cdo/99/2022 a z 26. septembra 2024 sp. zn. 4Cdo/155/2023, táto bola taktiež predmetom prieskumu veľkého senátu najvyššieho súdu pod sp. zn. 1VCdo/6/2025 a predmetnou otázkou sa napokon zaoberal aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo 17. júna 2025 č.k. III. ÚS 249/2025-34. Preto v zmysle vyššie uvedeného výkladu pre záver o prípustnosti dovolania nebolo určujúce subsumovanie vymedzenej otázky dovolateľom pod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

13. Po konštatovaní prípustnosti dovolania pristúpil dovolací súd k meritórnemu dovolaciemu prieskumu

a posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t.j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke a eventuálneho odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

14. V napadnutom rozsudku v bode 26. odôvodnenia odvolací súd prezentoval názor, že „Vychádzajúc z dôvodovej správy k tomuto zákonu je zrejmé, že účelom zákonodarcu bola ochrana osôb v obdobiach časovo definovaných v § 1 a § 8 tohto zákona (v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021) pred premlčaním alebo zánikom práv v dôsledku obmedzení súvisiacich s pandemiou COVID-19, ktoré by mohli zabrániť uplatňovaniu alebo bráneniu ich práv na súde. Uvedené ustanovenia zákona upravujú spočívanie iba tých lehôt, ktoré by uplynuli vo vyššie uvedenom časovom rozpätí a po odpadnutí prekážky - v tomto prípade zákonom vymedzených termínov - ich plynutie pokračuje. Tieto ustanovenia si však nemožno vykladať tak, že v danom vymedzenom časovom období neplynú (prerušujú sa) všetky premlčacie lehoty, ktoré plynuli počas obdobia vymedzeného v citovaných ustanoveniach. Zákon č. 62/2020 Z.z. sa pri posudzovaní otázky premlčania aplikuje len v prípadoch, kedy premlčacie lehoty mali uplynúť, t.j. ich koniec mal pripadnúť na obdobie v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021. Nejde o zákonné neplynutie všetkých premlčacích lehôt tak, ako to mienil žalobca. Nemožno preto dať za pravdu žalobcovi, že premlčacia doba, ktorá v danom prípade uplynula dňa 21.1.2022 (teda mimo obdobia definovaného v ust. § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z.z.), neplynula po dobu 76 dní, resp. jej uplynutie sa o 76 dní posunulo. Preto súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu z dôvodu premlčania uplatneného nároku zamietol“.

15. Dovolateľom vymedzenú právnu otázku možno v súčasnosti pokladať za jednotne a ustálené vyriešenú rozsudkom veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/6/2025 z 03. decembra 2025. Veľký senát sa v uvedenom rozsudku pridržiaval a súhlasil s právnym názorom vyjadreným v skorších rozhodnutiach najvyššieho súdu, a to v uzneseniach sp. zn. 1Cdo/99/2022 z 29. mája 2024 a sp. zn. 4Cdo/155/2023 z 26. septembra 2024, ktorého správnosť potvrdil aj nález ústavného súdu zo 17. júna 2025 č.k. III. ÚS 249/2025-34 a stanovisko Právnickej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach opierajúce sa o jazykovo-gramatický výklad sporného ustanovenia (§ 1 zákona č. 62/2020 Z.z.). V nastolenej otázke veľký senát dospel k záveru (zastal názor), ktorý sa prejavil aj v právnej vete v znení: „Premlčacia doba pohľadávky v súkromnoprávnom vzťahu v období odo dňa účinnosti zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov, t. j. od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 spočíva, resp. neplynie bez ohľadu na to, či uplynutie tejto lehoty v rozhodnom období skončí“.

16. Záver vyslovený v rozhodnutí veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/6/2025 je možné plnohodnotne aplikovať aj na prejednávajúcu vec a vec prejednávajúci senát nemá dôvod sa od záverov, resp. právneho názoru vysloveného v predmetnom rozhodnutí odchýliť, keďže tento je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP). Pokiaľ odvolací súd založil svoje rozhodnutie v tejto právnej otázke na inom právnom názore, podľa ktorého nebolo potrebné zohľadniť spočívanie premlčacej doby stanovené zákonom č. 62/2020 Z.z. v prípade, keď premlčacia doba neuplynula práve v rozhodnom časovom období, jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

18. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

19. O náhrade trov pôvodného konania a o náhrade trov dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.